

թեամբ, պրպտեկու համար մտաւոր աշխատանքի հանգրուաները, որոնք լեցունիկ են նորութիւններով ու յայտնութիւններով:

Շնչունք անդամ մըն ալ թէ Ս. Յակոբի համար անյետաձգելի պէտք մը եղած է Մատենադարանի մը շէնքը, եւ ի զուր տեղ չէ որ Յորելիանական կեդր. Յանձնաժողովը լրջօրէն ձեռք առաւ գոյն, վստահելով հայ ժողովուրդի գաւառներուն ողջմտութեան, ազգասիրութեան եւ անոնց ուսումնասէր նկարագրին վրայ, եւ մշանջնատորեկ այս Յորելիանին յիշատակը եւ Սրբազան Յորելեարին անմրցելի գրասիրութիւնը:

Ս. Յակոբ ա՛յնպիսի հաստատութիւն մըն է, որ հայ ազգին ամէնէն խոնարհ գաւառներն իսկ յիշատակ մը ունին եւ իշխանական նուէրներու եւ յիշատակներու քով, ժողովրդական լուսաները տեղ բռնած են Ս. Յակոբի դանձարանին մէջ:

Մատենադարանին շինութիւնը ա՛յնպիսի ձեռնարկ մըն է որ նոր պայծառութիւն մը սլափ տայ Ս. Յակոբին:

Բ. Ե.

ՍԷՔԸ

Յովհ. Գ. 16.

Մանուկ էի.— Սիրեցի ես
ժամը, լոյսը, խունկը, ծնծղան,
երգը, նաեւ Յիսուսը՝ ա՛յն
Պարկենքին մէջ, Սիրեցի ես...

Եղայ մենծ տղայ.— Սիրեցի ես
Ընկեր, դպրոց, գրիչ, մեխան,
Սէր մ'ինկաւ մէջս իրրեւ շուշան,
— Ազգ, հայրենիք Սիրեցի ես:

Երիտասարդ.— Սիրեցի ես
Գողափար, գործ, աշխատանք լուռ...
Չայրեց սիրտս Վէնիսին հուր...
— Աստու գործը Սիրեցի ես:

Այ մարդ եղայ.— Սիրեցի ես
Գեղեցիկը ամէն բանին,
Մարդուն, ծաղկին, խօսքին, գործին.
— Մտապելը Սիրեցի ես:

Բայց, աւագ, ես ի՞նչ Սիրեցի...
Ի՞նչ կ'արժեն իմ սէրերս բոլոր
Քովն Անոր որ զաշխարհ սիրեց...
Եւ «զմրդին իւր Միածին ես»...

ԲԱԿ

ԳՐԱԿԱՆ

Ս ՈՒ Գ

ՀՕՐԹ ՅԵՇԱՏԱԿԻՆ

Ո՞վ է բանասրկեալը մեր երկուքէն, ժամանակէն ու միջոցէն չգիտեալը: Պատին միւս կողմն ես դուն, ու չեմ կրնար գէմքդ տեսնել: Ինչպէ՞ս պիտի խօսին իրարու բանասրկեալն ու ազատը: Քանի՞ անգամ պէտք է գլուխս դարնել մօթ մարմորին, որպէսզի գիտնաս որ ես եմ ծընրողը ու բաղկատարած, պաղատողին եւ լուռ: Եթէ որտիս ամբողջ արիւնը կաթիլ կաթիլ հոսի այս մօռայ խորհուրդին քօղին վրայ, պիտի բացուի՞ վերջապէս բերանդ սփոփանքի խօսք մը, բա՛ն մը, շարժո՛ւմ մը, ինծի տալու համար...

Բայց այնքա՛ն մօտիկ ենք իրարու, դուն պատէն անդին, ես այս կողմը քեզի կը կանչեմ, ու չեմ զիտեր ո՞վ է մեռեալը մեր երկուքէն: Արցունքի եւ աղօթքի այս իրիկունով քեզի կը կանչեմ՝ մօռնալով որ դուն այլեւս չես հասկնար իմ լեզուս ու քեզի պէտք է խօսիլ լուծեալ ամենախորունկ ճառագայթով: Սովրեցո՛ւր ինծի այն հաւատքը, այն կերպը, այն շարժումը, այն երազը, այն համբոյրը հոգիին շրթներուն, այն մեծ անհուն լուծիւնը որուն մէջէն դուն կը լսես իմ ձայնն ու չես ուզեր պատասխանել...

* * *

Եւ հիմա մեծ ու խորհրդաւոր կոխը սկսած է քու մարմնիդ ու բնութեան միջև: Քեզ յօրինող բոլոր նիւթերը իրենց սկզբնական աղբիւրներուն կը վերադառնան: Բնութիւնը ետ կը պահանջէ իր աւելած նիւթերը որպէսզի անխախտ կարենայ պահել անպատում ներդաշնակութիւնը արեւելքին, անպատում կշիռը աշխարհին: Բայց ո՛ւր գնաց հոգիդ: Ո՞ւր է անոր աղբիւրը որուն ծարաւին եղայ լուստով: Ո՞ւր կ'երթայ մարած լոյսը գոր մեր աչքերը չեն տեսներ այլեւս: Ո՞ւր կ'երթան գոյները թօշնած ծաղիկներուն, ո՛ւր կ'եր-

թան ձայները լսած երգերուն: Թեկերը կը գոցուին, ու կ'իջնէ երկինքէն մահարոյր և անսահման համրոյր մը լոյսին անդունդին մէջ:

* * *

Մտքին նախարեկող ճամբաներէն պէտք է անցնիլ քեզի հասնելու համար: Հոգի'ն է որ միայն կ'զգայ մեծ անպատում՝ ճըշմարտութիւնները որոնք չեն իշնար զիտակցութեան լոյսին տակ: Դուրս պիտի բացուի: Ե՞րբ պիտի բացուի լոյսին մատնեղէն այս ծանրաքանդակ եփենոսը: Կը սպասեմ: Այս մութ մարմարին վրայ հովը ծաղիկներ կ'անձրեւէ: Այս մութ մարմարին վրայ հովին մատները կը քակեն շիթ առ շիթ, մարդարիտ առ մարդարիտ, արցունքներու աղէ մանեակը: Եւ քու անունդ ինծի կը թուի կախարդական ու նոր, այս մութ մարմարին վրայ, փոթորկայոյզ ու խորունկ երգ մը որուն իմաստը չեմ հասկնար. ի՞նչո՞ւ: Եւ եթէ հասկնայի, ասիկա սփոփո՞նք պիտի ըլլար ինծի թէ աւելի մեծ դառնութիւն: Մեր յոյսերը խարոզ, բնութեան մեզի ըրած խոստումները գրծող, աստուածի մը գուցէ պարտութիւնն է այս լուսթիւնը...

Հովը ծաղիկներով կը ծածկէ այս մութ մարմարը...

* * *

Եւ այս ճամբէն անցան լոյսերը, ծաղիկները, ստուերները...

Այս ճամբէն անցան խորունկ անխելի ձայները, անտեսանելի գոյները, անվառելի շողերը...

Անցան տենչանքները, յոյսերը, երազները...

Թրթռումներու, ձգտումներու, թռուիչներու աշխարհը խորտակուեցաւ... և այստեղ, անիլունի մը մէջ, երկրին մէկ խորշին մէջ Ազոթքն է քարացի, պաղատապիւն ու վճիռ, տղու մը ծարաւին պէս որ աղբիւրի մը հնչող սրտին կը միացնէ իր շրթունքները...

* * *

Գոցէ՛ աչքերդ, կ'ըսէ Լաոյ Զէու, և շրթունքներդ միաց՛ւր արարչութեան աղբիւրին...

Պիտի անցնի՞մ այն ատեն քու հոգիդ համար սեւեցած ծարաւս...

Պիտի լսե՞մ այն ատեն քու ձայնդ խորհրդաւոր աղբիւրին հեղուկ միջոցէն...

Պիտի տեսնե՞մ այն ատեն քու դէմքդ անոր հայելիին մէջ ուր կ'անդրադառնան բոլոր աստղերն ու արեւները...

Աչքերս գոց՝ շրթունքներս կը միացնեմ իմ սրտիս դա՛ւն աղբիւրին, ու վիշտը կ'արբեցնէ հոգիս...

* * *

Բա՛ց են ահա դուռները բոլոր, ու ես չեմ կրնար անցնիլ սեմէն անդին՝ մանկու համար մտայլ ապարանքը...

Եթէ միայն տեսնէի քեզ, եթէ միայն քու ձայնովդ կանչէիր զիս, եթէ միայն քու ձեռքովդ որ կհանքիդ արեւ մարեց, նշան ընէիր ինծի...

Բա՛ց են պատահանները երկնքին, և աշխարհը իր ամբողջ լուս ճամբաներով քայլելու կ'առաջնորդէ քեզի, բայց կը տեսնեմ որ միւսնայն տեղն եմ միշտ, և ինծի կը պակսի այն մեծ, ահաւոր ու գեղեցիկ շարժումը որուն արժանացար գտնու...

* * *

Հիմա կ'ուզեմ ըսել բոլոր զիտցածներս, բոլոր պատկերները մտքիս պարզել այս բառերուն մէջ: Մա՛հն է որ պիտի կարենայ լուծել կեանքին անեղծուածը: Հո՛ն է որ կը յանգին ամբողջ ուղիները որոնց վրայ օրերուն ու գիշերներուն լոյսը և ստուերը յաջորդեցին իրարու: Հո՛ն է որ զարծեալ ամբողջ ձայներուն անհուն լուսթիւնը կը բխրեղանայ, և տեսիլքները իրենց կախարդանքը հո՛ն է որ կ'աւարտեն: Խորաշփոխու համար այս գոգաւոր հայելին, որուն վրայ խոնարհող ամէն պատկեր իր հոգիին լուսայեղումէն կը դարձուի, արցունքի ովկէտն մը բաւագոյն է թէ անդորբաւէտ համակերպումին անդրադարձումը: Դարաւոր առհաւտութիւնը որ մեր սրտին ու մտքին շարժումները կը չափէ, մտայլ գիշերի մը սարսափով կը ծառանայ մահուան գաղափարին դէմ: Բայց երբ անիկա այլեւս գաղափար չէ այլ իրականութիւն, նաւարեկումի կը մտանէ մեր հոգին, և հեազհեաէ բարձրացող մըրըրկայոյզ կոհակներուն վրայ մեր միտքը

ողորմելիօրէն կը տատանի խլեակի մը պէս...

Բայց ինչպէս արեւուտը մեզ կ'առաջնորդէ եղականին հանդուանը, այնպէս ալ մահը մեր սրտին բարախումները կը չափէ տիեզերքին ներդաշնակութիւնով:

Ու ես որ այս աշխարհին դաւանէ ելի, աննշան ու հէք ընակիչը այս մոլորակին, կ'ըզգամ որ անիմանալի թռիչքով մը հոգիս միացեր է ցրտասարսուռ միջոցներուն ուր բնութեան արեւները կը թաւալին և ուր միակ գերեզմանոց մը կարելի չէ գտնել...

Դուն զիս բարձրացուցիր մինչև անպատում զենիթը, եթերին սահմաններէն դուրս, և բու աճիւնովդ ծածկուած իմ հոգիս թեկերը արշաւեցին մինչև անպատում երկինքը...

* * *

Այլքներուն մրմունջը տրամուլթեան և սուղի այս իրիկունով: Անյիւրջօրէն կու գան ու կ'երթան կապոյտ անսահման քընարին լարերը: Այլքը որ լուսեղէն վերփութով ծագկեցաւ ու մարեցաւ ահա, իր գարաւոր պատմութիւնն ունի: Կայ վայր կեանք մը, բոպէ մը, ակնթարթ մը ուր կեանքին յարակցութիւնը այնքան բուռն, այնքան խորունկ ու զօրաւոր կ'ըլլայ իր րականութեան հետ որ ամենամեծիւն իրերն իսկ, չիւզ մը, տերեւ մը, կաթիլ մը ամբողջ անհուն տիեզերքին խորհուրդը կը ճառագայթեն... Ժամանակին ու միջոցին զաղտնիքովը հիւսուած՝ այս ալիքը հասաւ իր վախճանին: Անիկա եկաւ ծովին մրմունջը, ծովին բարախումը, ծովին կապոյտը նուիրելու աւազներու ոսկեմոտ կարօտին: Բայց ահա՛ խնցի մը թափուր ոտքերու առջև: Աւազներուն վրայ իր աժգոյն սատափը կը պսպղայ դեռ ծովին համբոյրէն թայ: Ուրիշ մեկնեցաւ անիկա, ե՞րբ: Քանի՞ հազար տարի առաջ սկսաւ թաւալիլ ջուրերու անհունութեան մէջ: Քանի՞ աստղերուն լոյսը կաթեցաւ անոր խեփօրին վրայ, և քանի՞ աւաղահատիկներու բաղխեցաւ, ի՞նչ աղիութենէր չղթացելին դայն ալիքէ ալիք, ծփանքէ ծփանք, կոհակէ կոհակ, մինչև որ սուգի և տրամուլթեան այս մահաբոյր երկունքով ձգեցին ափուներին վրայ, կախարհելու համար հոգիին վիշապը...

* * *

Ինծի կը թուի որ մահն ալ կեանքին և տիեզերքին յարակցութեան, չաղկապութեան, անպատում ու սաստիկ մէկ վայրկեանն է, շանթահարող ակնթարթ միջոցին ու ժամանակին անդունդներուն մէջ...

Անիկա վախճան մը չէ, ինչպէս կեանքը չի կրնար սկիզբ մ'ըլլալ: Անոր խորհուրդը կը մեկնուի մոլորանքի զաղափառով մը միայն մեր աշխարհին ճամբաներէն որոնց մտայլ երկու կողմերը անդունդներ կը բացուին, ու մենք չենք տեսներ:

Ու մահը անկումն է այս անդունդներուն մէջ որոնց վերեւ կամարուած երկինքները միայն կ'ընդունին լոյսը, արցունքը, չունչը, երգը, բուրմունքը, համբոյրը, յիշատակը, ամբողջ վճիռ բաները մեր աշխարհին...

* * *

Ճամբուս վրայ գէպի ծով չորցած և գեին մը կայ, ծածկ պարտէզի մը անկիւնէն աւերակ գէպի անցորդին շուքը, որ լոյսին մէջ իր լսիկ երազը կը հիւսէ: Բաւրեղութեամբ քաղեղ մը հողին ծոցէն բարձրացեր է անոր մերկ բունն ու ստերը ծածկելու համար կանանչով ու կապոյտ ծաղիկներով: Ու չես գիտեր թէ մեռած է ծառը թէ կ'ապրի: Գուցէ ինքն ալ տեսնելով այս ծաղիկները երկնագոյն, այս տերեւները մութ կանաչ, խորունկ ու տարտամ զգացողութիւնն ունի յարութեան մը...

* * *

«Մահուան օրը լաւագոյն է ծննդեան օրէն»: Բայց ծնունդին օրը ի՞նչ տարբերութիւն ունի մահուան օրէն: Երկուքին ալ խորհուրդը մէկ է: Միեւնոյն արեւն է անոնց լոյսը: Միեւնոյն գիշերն է անոնց խաղաղութիւնը: Մարդը որ կը ծնի արդէն իր մարմինը կազմող ամբողջ նիւթերը պարտական է մահուան, ու միայն չի գիտեր թէ ե՞րբ է վճարման օրը: Օրօրոցը հրապուրուած, կախարդուած գերեզման մըն է: Եւ ինչ որ կայ օրօրոցին ու չիրմին միջև, երազի մը ստուերն է, ակնթարթի մը բացխփիկ շողը, ձայնի մը

թրթռուն արձագանգը որ յախտեցութեան մէջ կ'անհետի...

Կանչել կ'ուզեմ քեզ, կարծելով որ կը լսես ինձի:

Վառել կ'ուզեմ այս ճրագը պատուհանին առջև, կարծելով որ կը տեսնես անոր թախանձաղին շողը հեռաւոր գիշերին խաւարէն...

Ու կը հասկնամ ժողովողին այս ճշմարիտ խօսքը: Ունայնութեան ու տառապանքի, մեռած կորսուած երանքներու և յոյսերու բնա մը կայ ծնունդին օրուան մէջ, և այդ բնոր պիտի կրենք հետզհետէ աւելի ծանրացող ու տաժանելի մինչև որ լաւագոյն օրուան արշաղոյսը մեր աչքերը փակէ ու մեր շրթները միանան արարչութեան աղբիւրին...

* *

Կ'ուզեմ հաւատալ հիմայ քեզի որ մեծ ճշմարտութիւնները կարելի է ապացուցանել, և անոնց անպատում լոյսը կը ծագի ո՛չ թէ մեր մտքին, այլ հոգիին հորիզոններէն, կախարդական արշաղոյսի մը պէս...

Ու կը զգամ որ ցուրտ մատներդ կը փակեն աչքերս, ու շուրջս կը լսեմ մըրը-կայոյզ թեւերու բարախումը... լուս-թիւն... լուսթիւն... լուսթիւն... Եթէ յանկարծ հովին մատները հնչեցնէին բա՛ռ մը, շունչ մը, յայտնութիւն մը այս եղէկներուն մէջ ուր վերջալոյսը կը բռնկի...

* *

Խորհիլ որ միլիոնաւոր դարեր առաջ ծաթող աստղի մը լոյսը տակաւին կը ճամբորդէ միջոցին մէջ խելայեղիչ արագութեամբ, ու գեռ է հասած մեզի: Այս գիշեր յոգնած կոպերուս վրայ իջնող սաքաղցը համրելը շողէ, որ վճիռ երկնակամարէն կը թորի, գուցէ մեկնեցաւ իր աղբիւրէն, երբ դեռ մեր երկրագունային վրայ էր որ թրթռնում կ'եսնայ... և այդ լոյսը, աստղին համրելը, գիտակցական խնչ մղումէ մը տարուելով թերեւ կարօտն ունէր այս հանգիստումին իմ արտասուացող աչքերուս հետ, մռայլ և անդիմադրելի անհաւաք՝ որ եղաւ միւսնոյն ատեն ծնունդն իմ կեանքիս, սիրտս վիրաւորեց, վարժե-

ցուց հոգիս տառապելու, ու բացաւ միտքս երկնքի բարախումներուն...

* *

Եթէ շարժումը կեանքն է, մեռած չեալ գոն: Անխմանալի հաղորդականութեամբ մը խառնուած է մարմինդ իր ամբողջ տարրերով տիեզերքի զօրութեան: Անհունը մահ է ճանչնալու: Մեր առօրեայ պղտիկ սովորութիւնները, մեր միօրինակ ժամերը, մեր սէրերը, մեր նուիրական պարտականութիւնները, մեր ծրագրերները, մեր ապագայի յոյսերը, մեր երջանկութեան երազները, մեր անհաւանքները խանդարող, յանկարծ վերափայտող սարսափելի օյմն է մահը:

Բայց ինչ որ ունինք իրրեւ հասարակութիւն, այս աշխարհին ծաղիկներէն հիւսուած բոլոր պատկները, մեր անցեալ կեանքի յիշատակներուն խնկարոյր մանիշակները, մեր սիրոյ երջանկութեան կարմիր վարդերը, մեր տեղոյն երանքներուն անբիծ շուշանները պիտի չի կրնան երբեք հաւատարիլ խորհուրդով ու գեղեցկութեամբ այն սարսափելի բոպէին երբ հոգին իր կեղեք կը թողու, իր թանձր ու մռայլ պատեանը՝ երթալ միանալու համար տիեզերական շունչին...

Ամէն գեղեցկութիւն տխրութեան աղբիւրէ մը կը ցայտէ:

Ահա՛ գարունը իր ամենաշքեղ առաւօտեան մէջ, իր ծաղիկներուն և գոյնեւուն ամենափայտ հարսանիքով, իր բուրմունքին ու թարմութեան ամենախորունկ զգլխանքով... պարտէզին անկիւնը նըստեր կ'մ ու կը զգամ որ սիրտս մռայլ մեկոն մըն է... մահուան ու կարօտի շունչ մը կայ օդին մէջ... Արդէն իսկ հովը տեւեներ կը թափէ խոշոր ոսկի արցունքներու պէս...

* *

Ու ես քանի կը մտածեմ մահուան ու կեանքին վրայ, այնքան աւելի կը խորասուզեմ նախասահմանուած ներդաշնակութեան մը ծովին մէջ: Այս երկու պատահարները միւսնոյն շարժումն կը բղխին: Այս երկու ծաղիկները միւսնոյն վարդենիէն կը բացուին: Ո՛չ մէկը ո՛չ ալ միւսը կը բաւեն մեր հոգիին տաճարը լուսաւո-

բիւրու: Շարժումը եթէ գեղեցիկ չէ, վար-
դենին եթէ չի տանիր իր արմատները մին-
չեւ արարչութեան ազրիւրը, ո՛չ մէկ կայծ
պիտի վատի, ո՛չ մէկ տերեւ պիտի իյնայ
սիրտերու կրկէսին մէջ...

* * *

Եւ այսպէս կը հասնիմ անձնականու-
թեան հանգրտանք: Մեռած՝ եթէ կը մը-
նաս այն ինչ որ էիր, իմ հայրս, իմ աղ-
բիւրս, իմ արեւս, ինչո՞ւ չես լսել ինծի,
ինչո՞ւ չես լեցներ սրտիս կոտրած բաժակը,
ինչո՞ւ չես վառել այս մտրած ճրագը...

Դռն որ կարողացար կեանքիդ արեւը
խաւարել, սիրտիդ բաժակը փշրել, օրե-
րուդ ազրիւրը ցածքեցնել, կամքի և դօ-
րութեան գիւցաղն, ինչո՞ւ չես վերցնել
այս մութ քարը կուրծքիդ վրայէն, և ըսել
ինծի դադանիքը, և կամ ըսել ինծի, հրա-
մայիլ որ հեռանամ խաղաղութիւնդ չի
վրդովելու համար...

* * *

Բայց կը լսես, գոյցէ չի յափշտակե-
լու համար խորհուրդէն իր անպատում
ծաղիկը...

* * *

Ո՞վ խօսեցաւ մինչեւ հիմայ: Ըսին որ
գտնուեցան խօսողներ, բայց անոնք յի-
շատակեցին այս կեանքին պատահարնե-
րէն, այս աշխարհին գէպքերէն: Ո՞չ մէկը
յայտնութիւն մը բերաւ գերեզմանին գի-
շերէն: Եւ այս լռութիւնը միշտ լաւագոյն
է, եթէ կեանքը հոն շարունակութեան է
այս կեանքին, եթէ հոն ալ պիտի տան-
ջուինք և արտասուենք, եթէ հոն ալ պի-
տի ատենք իրար ու սէրը պիտի խաչ-
ուի ամէն օր, և արդարութիւնը ոտնակոխ
պիտի ըլլայ արեւն ու տիգմի մէջ, եթէ
ճշմարտութիւնը պիտի պարտուի ստատէն,
լաւագոյն է չի գիտնալ, ա՛հ, չի գիտնալ...
Այն ատեն այս կեանքը, այս արեւը, այս
երկինքը, այս ծովը, այս ճամբաները դէ-
պի ծով, այս ամպերը գէպի երկինք, այս
անհուն կապոյտ հեղուկը և կապոյտ կա-
մարը գեղեցիկ են, գեղեցիկ են, գեղե-
ցիկ են...

Եւ ամսո՞ս քեզի, հազա՞ր ամսոս քե-
զի որ մեռար...

* * *

Ինչե՛ր կը փորձեմ հաշտուելու համար
մահուանդ իրականութեան հետ: Զի դտայ
միջոց մը որ սիրտս զոցէր քու սրտիդ բա-
րախումբներուն: Ահա՛ ճերմակ մազերդ, ա-
հա՛ լայն ու մաքրափայլ ճակատդ, ահա՛
ձեռքերդ որոնք ինծի չի խնայեցին այս
դառնակսկիծ հարուածը: Ու միտքս կու
գայ որ արեգակնային դրութիւնը քանի
մը միլիառ տարիներէ ի վեր կը ձգտի հա-
նելու Վէկային որ կը գտնուի Քնոսը հա-
մաստեղութեան մէջ, երկվայրկեանը քսան
քիլօմէթր արագութեամբ: Կապոյտ գեղեց-
կավառ Վէկան ի՞նչ կարօտ ունի, ի՞նչ ան-
պատում ու խորհրդաւոր տենչանք... ու
միջոցին անհունութեան մէջ աստղերն ի-
րար կը փնտռեն, իրար կ'առնին քննն ու-
րեններ... Մինչեւ անոնց կախարդանքը
բարձրացաւ հոգիւս, բայց նորէն ողբաձայն
ու որը թռչուն՝ եկաւ շիրիմդ գտնելու...

* * *

Աստուած այնքա՞ն ուրախ էր, այն-
քա՞ն գինով իր բերկրանքէն, լոյսին ան-
գունդին մէջ խօսական իր պարը դառնա-
լով որ յանկարծ այս աշխարհը ստեղծեց...

Յետոյ միայն տեսաւ ու հասկցաւ իր
արարչութիւնը, և անոր սրտէն բղխեցաւ
արցունքը որ ծնունդ տուաւ մարդուն...

* * *

Հիմա որ աչքերդ դոց են և շրթունք-
ներդ միացած արարչութեան ազրիւրին՝
կարօ՞տ է հոգիս հոգիիդ... Ե՞վ պիտի լեց-
նէ այս բաժակը խորհուրդին ազրիւրէն,
Ե՞վ պիտի քաղէ ինծի համար, իմ տժգոյն
մատներուս համար ծաղիկ մը որ քու
սիրտդ ըլլար...

Աղիսանդրիա

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱՅԻ

